

Arrest

nr. 216 096 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 27 december 2012 en hebben zich eerste maal vluchteling verklaard op 28 december 2012.

Op 25 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 9 oktober 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

1.2. Op 9 januari 2014 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarop zij bij beslissingen van 21 februari 2014 als vluchteling werden erkend.

1.3. Bij schrijven van 14 juli 2016 bracht de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte van een e-mail die het ontvangen had met informatie van de Nederlandse ambassade in India waaruit zou blijken dat verzoekers valse gegevens gebruikten, dat zij in 2010 met een eigen paspoort naar Nederland zijn gereisd en dat zij in 2012 opnieuw naar Nederland wilden reizen en daartoe een nieuw visum hadden aangevraagd aan de Nederlandse ambassade in India. Daarnaast ontving de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een e-mail met informatie waarin wordt geopperd dat verzoekers in 2015 mogelijk vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerden.

Op 11 oktober 2016 werden de visumaanvragen en de informatie daaromtrent overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 8 november 2016 ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende e-mail met mogelijk extra informatie over de visumaanvragen van verzoekers en hun leven in Afghanistan.

1.4. Verzoekers werden op 11 januari 2016 gehoord teneinde hen de kans te geven om mondeling op deze elementen te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van hun status.

1.5. Op 3 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus omdat werd vastgesteld dat de status werd toegekend op grond van de feiten die verzoekers verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Inzake: A. Z. G. Y. (verzoeker)

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, behoort u tot de etnische groep der Tadzjiken, en bent u geboren in Kameri, gelegen in het district Bagrami in de provincie Kabul. U vroeg samen asiel aan in België met uw echtgenote R. G. M. B.. U zou drie zonen hebben: F. (overleden), W. (verdwenen nadat hij een gearrangeerd huwelijk weigerde), en N..

Vier a vijf jaar lang werkte uw zoon N. voor een buitenlandse organisatie in de wijk Puli Charkhi in Kabul. Op een dag in november 2012 werd hij door een dorpsgenoot gespot in een wagen met buitenlandse medewerkers. Twee dagen nadien werd uw zoon, die samen met zijn vrouw bij u inwoonde, op weg naar huis tegengehouden door twee mannen op een motorfiets. Ze eisten dat hij zijn werk stopzette en meewerkte met de Taliban. Eens thuis aangekomen, verzamelde hij u, uw echtgenote en zijn vrouw om naar het huis van uw zus te gaan. Die nacht kwamen vier of vijf gewapende mannen langs uw thuis. Tegen jullie buur Na. vertelden ze dat ze uw zoon N. zouden vermoorden. Met behulp van een smokkelaar vluchtte u, uw vrouw, uw zoon, en zijn echtgenote enkele dagen later samen weg uit Afghanistan.

Op 28 november 2012 heeft u Afghanistan verlaten. Op 27 december 2012 kwam u aan in België, en u vroeg er asiel aan op 28 december 2012 samen met uw echtgenote. Uw zoon en zijn echtgenote heeft u voor het laatst in Peshawar in Pakistan gezien. Begin 2013 hoorde u van uw zus dat hij in Turkije verbleef en had u een aantal keer contact met hem.

Op 12 maart 2013 werd u gehoord door het CGVS, maar uw asielaanvraag werd geweigerd. Deze weigering werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 9 oktober 2013. Vervolgens diende u een nieuwe asielaanvraag in en werd u wederom gehoord door het CGVS op 11 februari 2014, waarop u dezelfde maand als vluchteling erkend werd.

Op 14 juli 2016 werd het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte gebracht van een e-mail die het ontvangen had met informatie van de Nederlandse ambassade in India waaruit zou blijken dat u bij uw asielaanvraag een valse geboortedatum en naam gebruikte, dat u in 2010 met uw eigen paspoort naar Nederland was gereisd met behulp van een visum uitgereikt door de Nederlandse

ambassade in India, en dat u in 2012 opnieuw naar Nederland wilde reizen en daartoe een nieuw visum had aangevraagd bij voornoemde ambassade, die het ook uitreikte. Daarenboven ontving het CGVS ook een e-mail met informatie waarin wordt geopperd dat u in 2015 mogelijk vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde.

Uw visumaanvragen en de informatie daaromtrent werden vervolgens op 11 oktober 2016 overgemaakt aan het CGVS door de Nederlandse ambassade in India. Op 8 november 2016 ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende klikbrief per e-mail met mogelijk extra informatie over uw visumaanvraag en uw leven in Afghanistan.

U werd daarop opnieuw gehoord door het CGVS op 11 januari 2016 met het oog op het onderzoek van deze nieuwe elementen. U legde de volgende stukken extra neer: nieuwsartikels over Jalalabad, een kopie van een registratiekaart voor Afghanen in Pakistan, kopieën van aantal doktersbriefjes uit Pakistan voor de periode begin oktober – eind november 2015, en uw Belgische verblijfstitel en reistitel.

B. Motivering

U werd in februari 2014 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande, u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Art. 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van **feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status** of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Op 14 juli 2016 werd het CGVS op de hoogte gebracht door de Nederlandse ambassade in India via een email die het ontvangen had waaruit zou blijken dat u bij uw asielaanvraag een valse geboortedatum en naam gebruikte, dat u in 2010 met uw eigenpaspoort naar Nederland was gereisd met behulp van een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India, dat u in 2012 een aanvraag indiende voor een nieuw visum en dat ook kreeg. Een klikbrief bracht het CGVS er ook van op de hoogte dat u mogelijk in 2015 vanuit Pakistan opnieuw naar Afghanistan terugkeerde. Uw visumaanvragen en de informatie daaromtrent werden vervolgens op 11 oktober 2016 overgemaakt door de Nederlandse ambassade in India. Op 8 november 2016 ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende klikbrief per e-mail met mogelijk extra informatie over uw visumaanvraag en uw leven in Afghanistan.

U werd op 11 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS in het kader van deze nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform art. 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U werd tijdens dat gehoor op 11 januari 2016 geconfronteerd met de details uit uw visumaanvraag bij de Nederlandse ambassade in India, die strijdig zijn met de verklaringen die u aflegde bij uw asielaanvraag. U reageerde hierop door te volharden in uw eerdere verklaringen en de waarachtigheid van de gekende gegevens uit uw visumaanvraag te ontkennen (gehoorverslag CGVS 17 januari 2017 p. 5 - 7; hierna CGVS p. X). Aldus blijkt u destijds de vluchtelingenstatus te zijn toegekend op basis van verkeerd weergegeven en valse verklaringen. Het CGVS wijst er op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk éénvormige documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw latere verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U hebt in het kader van uw asielaanvraag belangrijke informatie achter gehouden, hetgeen afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

U werd, nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, opnieuw gehoord door het CGVS, en daarbij werd u gewezen op de plicht uwentwege om de waarheid te vertellen, en werd u hiertoe meermaals de

kans geboden (CGVS p. 2, 3, 5, 7). Dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor de waarheid wou vertellen over door het CGVS gekende elementen, ook niet na meerdere confrontaties en nadat u de mogelijkheid was gegeven om te overleggen met uw raadsman (CGVS p. 7), wijst op een totaal gebrek aan medewerking en ondermijnt verder ook uw algemene geloofwaardigheid.

Ten eerste hebt u ten aanzien van de Belgische autoriteiten nooit de waarheid verteld over het feit dat u in Afghanistan in het bezit was van een paspoort. Uit uw visumaanvraag (bijgevoegd aan het dossier) blijkt dat u minstens sinds 21 december 2010 in het bezit was van een Afghaans paspoort (visumaanvraag p. 1), waarmee u zeer waarschijnlijk na 30 oktober 2012 en minstens éénmaal voordien naar Nederland reisde (visumaanvraag p. 1, 4). U verklaarde nochtans dat u de man was op de foto bijgevoegd aan het visumdossier, en uw vrouw de vrouw op de foto van haar visumdossier (CGVS p. 5, 9), maar ontkende niettemin meermaals dat u een Afghaans paspoort hebt of heeft gehad (CGVS p. 6, 7). Dit toont aan dat u de Belgische instanties niet de waarheid wenst te vertellen over uw bezit van een paspoort, wat neerkomt op het moedwillig weigeren om mee te werken met de asielinstanties.

U kreeg bovendien de kans om uw paspoort alsnog voor te leggen in de dagen na het gehoor (verslag gehoor CGVS M. B. R. G., O.V.7632133, dd. 11 januari 2017, p. 8; hierna CGVS vrouw p. X). U hebt evenwel geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid, en u geeft op geen enkel moment een reden waarom dit niet mogelijk was, noch tijdens het gehoor, noch in de brief die uw advocaat naderhand aan het CGVS richtte (document 4). Dat u, nadat bewezen is dat u over een paspoort beschikte in Afghanistan met een geldig visum voor een Schengenstaat, en u met deze informatie geconfronteerd werd (CGVS p. 5 – 7), toch nog weigert om dit paspoort voor te leggen noch een geldige reden kan geven waarom u hier niet toe in staat bent, is een duidelijke indicatie dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw identiteit en de landen van uw eerder verblijf.

Ten tweede hebt u ook nooit de waarheid verteld over de momenten waarop u voor uw komst naar België Afghanistan hebt verlaten, noch over de bestemmingen van deze reizen. Er werd aan u op minstens twee momenten een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India (visumaanvraag p. 1, 4), wat betekent dat u minstens twee maal naar India bent gereisd. Vervolgens bent u met deze visa ook op minstens één moment op legale wijze naar Nederland gereisd (visumaanvraag p. 1, 4). U blijft nochtans volhouden dat u voor uw komst naar België enkel naar Pakistan was gereisd (CGVS p. 3), en ontkent eenvoudigweg ooit in India of Nederland geweest te zijn (CGVS p. 3 – 7). Ook dit wijst op een onwil om de waarheid te vertellen en een gebrek aan medewerking. Mocht u in deze uw gelijk willen aantonen, zou u daartoe uw paspoort kunnen voorleggen, wat u evenwel weigert te doen (zie supra).

Ten derde zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelt over uw gezinssamenstelling. Bij uw eerste en tweede asielaanvraag maakte u melding van drie kinderen, drie zoons, waarvan er één overleden was op tweejarige leeftijd, één vermist, en uw zoon N. (gehoorverslag CGVS A. Y. G. Ya. dd. 12 maart 2013, p. 3; gehoorverslag CGVS A. Z. G. Ya. dd. 11 februari 2014, p. 4, 5), op wiens profiel uw asielaanvraag grotendeels gebaseerd was. Ook bij het gehoor op 11 januari 2017 verklaarde u dat u momenteel slechts twee (levende) zoons hebt, de ene sinds lang vermist, de andere laatst gecontacteerd toen hij in Turkije was (CGVS p. 4). Er moet evenwel vastgesteld worden dat er in uw visumaanvraag sprake is van een dochter die in Nederland woont (visumaanvraag p. 4). Bovendien verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor dat u ook nog een zoon hebt die momenteel in Amerika woont, ofschoon hij van u vervreemd is (gehoorverslag CGVS vrouw p. 5). Aangezien uw asielaanvraag grotendeels gebaseerd was op het profiel van uw zoon N., was het van kapitaal belang dat u op dit vlak klaarheid zou scheppen, waar u evenwel niet in geslaagd bent omwille van voornoemde toevoeging en tegenstrijdigheden. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van uw asielrelaas danig, en wijst op een gebrek aan medewerking uwentwege.

Ten vierde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u de Belgische asielinstanties probeerde misleiden omtrent uw identiteit. De naam op uw paspoort is namelijk G. Ya. H. (visumaanvraag p. 1), terwijl u zich in België uitgaf voor G. Ya. A. Z. (CGVS p. 2, 6). Het is merkwaardig dat u aan de Belgische asielinstanties een andere naam opgaf dan diegene die wordt vermeld op uw paspoort. Ernstiger is het feit dat u voor het CGVS een valse geboortedatum hebt opgegeven, en hiertoe een mogelijk vervalst document voorlegde. Uw visumaanvraag stelt op basis van uw paspoort namelijk dat u geboren bent op 1 februari 1945 (visumaanvraag p. 1), terwijl de door u voorgelegde huwelijksakte stelt dat u op 11/07/1350 (3 oktober 1971) 24 jaar oud was (document 1 eerste asielaanvraag), wat zou

betekenen dat u geboren zou zijn rond 1947. Ook dit wijst op een poging tot het moedwillig misleiden van de Belgisch asielinstantie in weerwil van de medewerkingsplicht.

Gezien het feit dat u op al deze punten volhardt in onwaarheden en ontkenningen zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met zwart-op-wit beschikbare informatie, kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw overige verklaringen, met name uw vervolgingsrelaas.

Niettemin dient tevens te worden vastgesteld dat ook uw vervolgingsrelaas an sich onverenigbaar is met de informatie uit uw visumaanvraag. U verklaart namelijk dat u als gevolg van een aantal bedreigingen aan het adres van uw zoon en een inval in uw huis Afghanistan verlaten heeft (CGVS p. 4), en dat u het land verliet twee a drie dagen na deze bedreigingen samen met uw zoon (CGVS p. 4), **op 28 november 2012** (CGVS p. 3). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u reeds **op 19 oktober 2012** een visum aanvroeg in India om naar Nederland te reizen, en dus van plan was om Afghanistan te verlaten nog voor dat uw problemen zich zouden moeten hebben voorgedaan. U hebt uw visum vervolgens ontvangen op 31 oktober 2012 (visumaanvraag p. 3 – 5). Afhankelijk van uw afreisdatum, verondersteld dat u van uw paspoort gebruik zou hebben gemaakt om te reizen, zouden uw problemen zich dus voorgedaan hebben op het moment dat u reeds in Nederland was, wat onmogelijk is. Behoudens tegenbewijs is er geen reden om aan te nemen dat u na het verkrijgen van uw visum in India nog teruggekeerd bent naar Afghanistan. Er dient dus te worden vastgesteld dat het vervolgingsrelaas dat u schetst, niet langer aannemelijk is. U levert op geen enkel moment een begin van bewijs van het tegendeel, en blijft daarentegen ontkennen dat u ooit naar India of Nederland bent gereisd (CGVS p. 3 – 7).

Uw vrouw werd tevens gehoord door het CGVS op dezelfde dag, en alhoewel zij ook bepaalde door het CGVS gekende zaken bevestigde, bleef ze ook bepaalde gekende zaken ontkennen, en heeft ze voor het overige een aantal tegenstrijdige en weinig consistente verklaringen afgelegd, waardoor haar verklaringen geenszins de aannemelijkheid van uw initieel vluchtrelaas konden herstellen.

De bovenstaande elementen volstaan om te besluiten dat uw vluchtelingenstatus ingetrokken dient te worden. **In ondergeschikte orde en ten overvloede, daarbij nogmaals gewezen op het bewust achterhouden van belangrijke informatie, kan er bovendien ook op gewezen worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus,** wat zou wijzen op een ontbreken van enige subjectieve vrees voor vervolging uwer hoofde. De e-mail die het CGVS op de hoogte bracht van uw visumaanvraag maakt er immers ook melding van dat u in september 2015 tijdens uw reis naar Pakistan ook de grens met Afghanistan bent overgestoken om uw nog steeds daar levende zoon N. te gaan bezoeken in Kabul (e-mail van 14 juli 2016 en e-mail van 8 november 2016, toegevoegd aan het dossier). Dit zou erop wijzen dat uw zoon nog steeds in Kabul zou wonen, en niet naar Turkije gevlucht zou zijn zoals u beweerde (CGVS p. 4), wat uw vervolgingsrelaas verder zou ondergraven, omdat het een aanwijzing is dat hij geen vervolging vreest, wat nochtans de aanleiding gevormd zou hebben van uw vlucht. Niets van wat u zegt wijst op het tegendeel, en de doktersbriefjes uit Pakistan die u voorlegt laten ruimschoots genoeg tijd om inderdaad naar Afghanistan gereisd te kunnen zijn (gedateerd op 8 oktober, 11 november en 26 november 2015). De inhoud van de e-mail, samen genomen met uw verschillende aantoonbaar leugenachtige verklaringen waarop supra gewezen, meer specifiek rond uw gezinssamenstelling zoals die blijkt uit uw visumaanvraag en de verklaringen van uw vrouw omtrent een zoon die in Amerika zou wonen, samen genomen met uw verklaring dat u geen contact meer had met uw zoon N. nadat u hem in Turkije gecontacteerd zou hebben, maken dat de inhoud van de e-mail inderdaad waarachtig zou kunnen zijn. U hebt in ieder geval geen verklaringen afgelegd en/of documenten voorgelegd waaruit het tegendeel duidelijk blijkt.

Bovenstaande elementen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen geloof meer hechten aan uw beweerde datum van vertrek uit Afghanistan, aan uw reisroute, aan uw landen van eerder verblijf, aan (elementen van) uw identiteit, en aan het daarbij horende asielrelaas. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken.

Gezien aan de door u ingeroepen asielmotieven geen enkel geloof meer wordt gehecht, kunt u evenmin zich steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar

uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Volgens het uittreksel uit uw visumdossier zou u geboren zijn in Kabul. Zelf verklaart u geboren te zijn in het district Bagrami van de provincie Kabul, en uw hele leven daar gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS A. Z. G. Ya. dd. 11 februari 2014, p. 3). Om deze redenen dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt

hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

Inzake: M. B. R. G. (verzoekster)

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, behoort u tot de etnische groep der Tadzjeken, en bent u geboren in Kameri, gelegen in het district Bagrami in de provincie Kabul. U vroeg samen asiel aan in België met uw echtgenoot G. Y. A. Z.. U zou drie zonen hebben: F. (overleden), W. (verdwenen nadat hij een gearrangeerd huwelijk weigerde), en N..

Vier a vijf jaar lang werkte uw zoon N. voor een buitenlandse organisatie in de wijk Puli Charkhi in Kabul. Op een dag in november 2012 werd hij door een dorpsgenoot gespot in een wagen met buitenlandse medewerkers. Twee dagen nadien werd uw zoon, die samen met zijn vrouw bij u inwoont, op weg naar huis tegengehouden door twee mannen op een motorfiets. Ze eisten dat hij zijn werk stopzette en meewerkte met de Taliban. Eens thuis aangekomen, verzamelde hij u, uw echtgenoot en zijn vrouw om naar het huis van uw zus te gaan. Die nacht kwamen vier of vijf gewapende mannen langs uw thuis. Tegen jullie buur Na. vertelden ze dat ze uw zoon N. zouden vermoorden. Met behulp van een smokkelaar vluchtte u, uw man, uw zoon, en zijn echtgenote enkele dagen later samen weg uit Afghanistan.

Op 28 november 2012 heeft u Afghanistan verlaten. Op 27 december 2012 kwam u aan in België, en u vroeg er asiel aan op 28 december 2012 samen met uw echtgenoot. Uw zoon en zijn echtgenote heeft u voor het laatst in Peshawar in Pakistan gezien. Begin 2013 hoorde u van uw schoonzus dat hij in Turkije verbleef en had u een aantal keer contact met hem.

Op 12 maart 2013 werd u gehoord door het CGVS, maar uw asielaanvraag werd geweigerd. Deze weigering werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 9 oktober 2013. Vervolgens diende u een nieuwe asielaanvraag in en werd u wederom gehoord door het CGVS op 11 februari 2014, waarop u dezelfde maand als vluchteling erkend werd.

Op 14 juli 2016 werd het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte gebracht van een email die het ontvangen had met informatie van de Nederlandse ambassade in India waaruit zou blijken dat u bij uw asielaanvraag een valse geboortedatum en naam gebruikte, dat u in 2010 met uw eigen paspoort naar Nederland was gereisd met behulp van een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India, dat u in 2012 op dezelfde wijze opnieuw naar Nederland wilde reizen en daartoe een nieuw visum had aangevraagd bij voornoemde ambassade, die het ook uitreikte. Daarenboven ontving het CGVS ook een e-mail met informatie waarin werd geopperd dat u in 2015 mogelijk vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde.

Uw visumaanvragen en de informatie daaromtrent werden vervolgens op 11 oktober 2016 overgemaakt aan het CGVS door de Nederlandse ambassade in India. Op 8 november 2016 ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende e-mail met extra informatie over uw visumaanvraag en uw leven in Afghanistan.

U werd daarop opnieuw gehoord door het CGVS op 11 januari 2016 met het oog op het onderzoek van deze nieuwe elementen. U legde de volgende stukken extra neer: nieuwsartikels over Jalalabad, een kopie van een registratiekaart voor Afghanen in Pakistan, kopieën van aantal doktersbriefjes uit Pakistan voor de periode begon oktober – eind november 2015, en uw Belgische verblijfstitel en reistitel.

B. Motivering

*U werd in februari 2014 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande, u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Art. 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van **feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status** of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.*

Op 14 juli 2016 werd het CGVS op de hoogte gebracht door de Nederlandse ambassade in India via een e-mail die het ontvangen had waaruit zou blijken dat u bij uw asielaanvraag een valse geboortedatum en naam gebruikte, dat u in 2010 met uw eigenpaspoort naar Nederland was gereisd met behulp van een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India, dat u in 2012 op dezelfde wijze een aanvraag indiende voor een nieuw visum en dat ook kreeg, en nadien in België asiel aanvroeg. Een klikbrief bracht het CGVS er ook van op de hoogte dat u mogelijk in 2015 vanuit Pakistan opnieuw naar Afghanistan terugkeerde. Uw visumaanvragen en de informatie daaromtrent werden vervolgens op 11 oktober 2016 overgemaakt door de Nederlandse ambassade in India. Op 8 november ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende mail met extra informatie over uw visumaanvraag en uw leven in Afghanistan.

U werd op 11 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS in het kader van deze nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform art. 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U werd tijdens dat gehoor op 11 januari 2016 geconfronteerd met de details uit uw visumaanvraag bij de Nederlandse ambassade in India, die strijdig zijn met de verklaringen die u aflegde bij uw asielaanvraag. U reageerde hierop door hetzij terug te grijpen naar uw eerder, aantoonbaar onwaar relaas, of door het afleggen van vage, weinig samenhangende of zelfs tegenstrijdige nieuwe verklaringen (gehoorverslag CGVS 17 januari 2017 p. 3 – 6; hierna CGVS p. X). Aldus blijkt u destijds de vluchtelingenstatus te zijn toegekend op verkeerd weergegeven en valse verklaringen. Het CGVS wijst er op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk éénvormige documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw latere verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U hebt in het kader van uw asielaanvraag belangrijke informatie achter gehouden, hetgeen afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

U werd, nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, opnieuw gehoord door het CGVS en daarbij werd u gewezen op de plicht uwentwege om de waarheid te vertellen, en werd u hiertoe meermaals de kans geboden (CGVS p. 2, 5, 6). Dat u, zelfs nadat u door uw man en uw raadsman op de hoogte werd gesteld van de door het CGVS gekende informatie (CGVS p. 2), er niet in slaagde om consistente en samenhangende verklaringen af te leggen over deze elementen, wijst erop dat u het CGVS nog steeds niet de waarheid wenste te vertellen, wat wijst op een gebrek aan medewerking, en wat uw geloofwaardigheid in het algemeen ondermijnt.

Ten eerste hebt u ten aanzien van de Belgische autoriteiten voordien nooit de waarheid verteld over het feit dat u in Afghanistan in het bezit was van een paspoort.

Uit uw visumaanvraag (bijgevoegd aan het dossier) blijkt dat u minstens sinds 21 december 2010 in het bezit was van een Afghaans paspoort (visumaanvraag p. 1), waarmee u zeer waarschijnlijk na 30 oktober 2012 en minstens éénmaal voordien naar Nederland reisde (visumaanvraag p. 1, 4). U verklaarde nochtans dat u de vrouw was op de foto bijgevoegd aan het visumdossier, en uw man de man op de foto van zijn visumdossier (CGVS p. 5). Tijdens het gehoor op 11 januari 2017 gaf u evenwel toe dat u inderdaad een paspoort had in Afghanistan, maar egde u hierover tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaarde u dat u geen paspoort had toen u initieel uit Afghanistan naar Pakistan vluchtte, zo'n vijf jaar geleden (CGVS p. 3). Als u evenwel geconfronteerd wordt met het feit dat uit uw visumdossier blijkt dat u jaren daarvoor al een paspoort had, stelt u evenwel dat u dat tevens gebruikt had om voordien al eens naar India te reizen, voor het behandelen van een oogziekte (CGVS p. 3). Gevraagd waarom u twee tegenstrijdige verklaringen aflegde, herhaalt u dat u eerst naar Pakistan reisde, daar afzag van het plan om verder illegaal te reizen, en vervolgens naar India ging (CGSV p. 4), wat geen verklaring vormt voor het feit dat u reeds jaren voor uw problemen begonnen een paspoort had. Vervolgens stelt u dat u niet meer weet wanneer u uw paspoort hebt aangevraagd. Deze tegenstrijdigheden en incoherenties zijn een indicatie dat u het CGVS niet de waarheid vertelt over uw paspoort, mogelijk omdat u de Belgische instanties niet de waarheid wenst te vertellen over uw vroeger en huidig bezit van een paspoort, wat wijst in de richting van een onwilligheid om mee te werken met de asielprocedure.

U kreeg bovendien de kans om uw paspoort alsnog voor te leggen in de dagen na het gehoor (CGVS p. 8),). U hebt evenwel geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid, en u geeft op geen enkel moment een geldige reden waarom dit niet mogelijk was. U verklaart eerst dat u niet weet waar uw paspoort is (CGVS p. 6), maar verklaart daarop dat het mogelijk in het bezit was van een man genaamd "W." (CGVS p. 7). Gezien het feit dat u de Belgische asielinstanties jarenlang misleid hebt over het feit dat u in het bezit was van een Afghaans paspoort, kan aan deze uitleg maar weinig geloof gehecht worden. In de brief die uw advocaat naderhand aan het CGVS richtte wordt bovendien geen enkele reden aangereikt waarom u uw paspoort niet kan voorleggen (document 4). Dat u, nadat bewezen is dat u over een paspoort beschikte in Afghanistan met een geldig visum voor een Schengenstaat en u dit ook toegeeft (CGVS p. 3), toch nog weigert om dit paspoort voor te leggen noch een geldige reden kan geven waarom u hier niet toe in staat bent, is een duidelijke indicatie dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw identiteit en de landen van uw eerder verblijf.

Ten tweede hebt u ook nooit de waarheid verteld over de momenten waarop u voor uw komst naar België Afghanistan hebt verlaten, noch over de bestemmingen van deze reizen. Er werd aan u op minstens twee momenten een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India (visumaanvraag p. 1, 4), wat betekent dat u minstens tweemaal naar India bent gereisd. Vervolgens bent u met deze visa ook minstens eenmaal op legale wijze naar Nederland gereisd (visumaanvraag p. 1, 4). Alhoewel u op een bepaald moment, na confrontatie met gekende informatie, toegeeft dat u reeds tweemaal in India bent geweest, stelt u dat u een eerste keer naar daar ging voor de behandeling van een oogziekte (CGVS p. 3). Uit uw visumdossier blijkt nochtans dat u bij een vorig bezoek aan India een visum voor Nederland hebt aangevraagd (visumaanvraag p. 4). Bovendien is deze verklaring in strijd met uw eerdere verklaring dat u pas voor het eerst een paspoort aanvroeg na uw vlucht naar Pakistan (CGVS p. 3). Ook dit wijst in de richting dat u de Belgische asielinstanties de waarheid niet vertelt of niet wenst te vertellen, wat nefast is voor uw algemene geloofwaardigheid en een teken is van een gebrek aan medewerking.

Ten derde zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelt over uw gezinssamenstelling. Bij uw eerste en tweede asielaanvraag maakte u melding van drie kinderen, drie zoons, waarvan er één overleden was op tweejarige leeftijd, één vermist, en uw zoon N. (gehoorverslag CGVS M. B. R. G. dd. 12 maart 2013, p. 2; gehoorverslag CGVS M. B. R. G. dd. 11 februari 2014, p. 4), op wiens profiel uw asielaanvraag grotendeels gebaseerd was. Ook tijdens het gehoor van 11 januari 2017 verklaart u eerst nog dat u momenteel slechts twee (levende) zoons hebt, de ene sinds lang vermist, de andere laatst gecontacteerd toen hij in Turkije was (CGVS p. 4). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er in uw visumaanvraag sprake is van een dochter die in Nederland woont (visumaanvraag p. 4). Bovendien verklaarde u vervolgens dat u ook nog een zoon hebt die momenteel in Amerika woont, ofschoon hij van u vervreemd is (CGVS p. 5), nog een andere verklaring dan deze gedaan eerder in hetzelfde gehoor of tijdens uw twee asielaanvragen. Aangezien uw asielaanvraag grotendeels gebaseerd was op het profiel van uw zoon N., was het van kapitaal belang dat u op dit vlak klaarheid zou scheppen, waar u evenwel niet in geslaagd bent omwille van voornoemde toevoegingen en tegenstrijdigheden. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig, en wijst op een gebrek aan medewerking uwentwege.

Ten vierde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u de Belgische asielinstanties probeerde misleiden omtrent uw identiteit. De naam op uw paspoort is namelijk R.a. Gu. H. (visumaanvraag p. 1), terwijl u zich in België uitgaf voor R. G. M. B. (CGVS p. 2). Het is merkwaardig dat u aan de Belgische asielinstanties een andere naam opgaf dan diegene die wordt vermeld op uw paspoort. Ernstiger is het feit dat u voor het CGVS een valse geboortedatum hebt opgegeven, en hiertoe een mogelijk vervalst document voorlegde. Uw visumaanvraag stelt op basis van uw paspoort namelijk dat u geboren bent op 1 februari 1960 (visumaanvraag p. 1), terwijl de door u voorgelegde huwelijksakte stelt dat u op 11/07/1350 (3 oktober 1971) 18 jaar oud was (document 1 eerste asielaanvraag), wat zou betekenen dat u geboren zou zijn rond 1953. Ook dit wijst op een poging tot het moedwillig misleiden van de Belgisch asielinstantie in weerwil van de medewerkingsplicht.

Gezien het feit dat u op al deze punten de Belgische asielinstanties jarenlang voorgelogen hebt, en na confrontatie met de gekende gegevens vervalt in het afleggen van tegenstrijdige verklaringen, kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw overige verklaringen, met name uw vervolgingsrelaas.

Niettemin dient tevens te worden vastgesteld dat ook uw vervolgingsrelaas an sich onverenigbaar is met de informatie uit uw visumaanvraag. U verklaart namelijk dat u als gevolg van een aantal bedreigingen aan het adres van uw zoon en een inval in uw huis Afghanistan verlaten heeft (gehoorverslag CGVS dd. 11 februari 2014, p. 9), en dat u het land daarop verliet samen met uw zoon (CGVS p. 4), **in de maand november of december 2012** (gehoorverslag CGVS dd. 11 februari 2014, p. 9). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u reeds **op 19 oktober 2012** een visum aanvroeg in India om naar Nederland te reizen, en dus van plan was om Afghanistan te verlaten nog voor dat uw problemen zich zouden moeten hebben voorgedaan. U hebt uw visum vervolgens ontvangen op 31 oktober 2012 (visumaanvraag p. 3 – 5). Afhankelijk van uw afreisdatum, verondersteld dat u van uw paspoort gebruik zou hebben gemaakt om te reizen, zouden uw problemen zich dus voorgedaan hebben op het moment dat u reeds in Nederland was, wat onmogelijk is. Tijdens het gehoor voor het CGVS van 11 januari 2017 verklaart u zich niet meer te herinneren wanneer u Afghanistan precies verlaten heeft (CGVS p. 7), wat niet volstaat om deze inconsistentie weg te werken. Behoudens tegenbewijs is er geen reden om aan te nemen dat u na het verkrijgen van uw visum in India nog teruggekeerd bent naar Afghanistan. Er dient dus te worden vastgesteld dat het vervolgingsrelaas dat u schetst, niet langer aannemelijk is. U levert op geen enkel moment een begin van bewijs van het tegendeel.

Uw man werd tevens gehoord door het CGVS op dezelfde dag, en in tegenstelling tot u volharde hij op elk punt in zijn verklaringen gedaan in de eerdere asielprocedures, in weerwil van alle nieuw aan het licht gekomen informatie, waardoor dit de aannemelijkheid van uw relaas totaal niet kan ondersteunen. Uw eigen slechts zeer gedeeltelijke toevoegingen en correcties aan uw eerder relaas, omdat deze correcties en toevoegingen op hun beurt aangetast waren door een aantal tegenstrijdigheden en een gebrek aan coherentie, kunnen de aannemelijkheid van uw initieel vluchtrelaas evenmin herstellen.

De bovenstaande elementen volstaan om te besluiten dat uw vluchtelingenstatus ingetrokken dient te worden. **In ondergeschikte orde en ten overvloede kan er bovendien ook op gewezen worden dat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus**, wat zou wijzen op een ontbreken van enige subjectieve vrees voor vervolging uwer hoofde. De e-mail die het CGVS op de hoogte bracht van uw visumaanvraag maakt er immers ook melding van dat u in september 2015 tijdens uw reis naar Pakistan ook de grens met Afghanistan bent overgestoken om uw nog steeds daar levende zoon N. te gaan bezoeken in Kabul (e-mail van 14 juli 2016 en e-mail van 8 november 2016, toegevoegd aan het dossier). Dit zou erop wijzen dat uw zoon nog steeds in Kabul zou wonen, en niet naar Turkije gevlucht zou zijn zoals u beweerde (CGVS p. 4), ondergraaft bovendien uw vervolgingsrelaas verder, omdat het een aanwijzing is dat hij geen vervolging vreest, wat nochtans de aanleiding gevormd zou hebben van uw vlucht. Niets van wat u zegt wijst op het tegendeel, en de doktersbriefjes uit Pakistan die u voorlegt laten ruimschoots genoeg tijd om inderdaad naar Afghanistan gereisd te kunnen zijn (gedateerd op 8 oktober, 11 november en 26 november 2015). De inhoud van de e-mail, samen genomen met uw verschillende aantoonbaar leugenachtige of tegenstrijdige of incoherente verklaringen waarop supra gewezen, meer specifiek rond uw gezinssamenstelling zoals die blijkt uit uw visumaanvraag en uw verklaringen omtrent een zoon die in Amerika zou wonen, samen genomen met uw verklaring dat u geen contact meer had met uw zoon N. nadat u hem in Turkije gecontacteerd zou hebben, doen vermoeden dat de inhoud van de e-mail inderdaad waarachtig zou kunnen zijn.

Bovenstaande elementen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen geloof meer hechten aan uw beweerde datum van vertrek uit Afghanistan, aan uw reisroute, aan uw landen van eerder verblijf, aan (elementen van) uw identiteit, en aan het daarbij horende asielrelaas. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken.

Gezien aan de door u ingeroepen asielmotieven geen enkel geloof meer wordt gehecht, kunt u evenmin zich steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Volgens het uittreksel uit uw visumdossier zou u geboren zijn in Kabul. Zelf verklaart u geboren te zijn in het district Bagrami van de provincie Kabul, en uw hele leven daar gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS M. B. R. G. dd. 11 februari 2014, p. 4). Om deze redenen dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekers zicht op de schending van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

Verzoekers menen dat de beslissingen moet worden vernietigd.

2.2. Stukken

Op 29 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het rapport “EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation – update” van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met stukken die in de inventaris worden omschreven als: “medische stukken” en “bewijs over de problemen van de zoon” (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In de bestreden beslissingen worden de aan verzoekers toegekende vluchtelingenstatussen ingetrokken omdat zij werden toegekend op grond van feiten die zij verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekers ten aanzien van de Belgische autoriteiten nooit de waarheid hebben verteld over het feit dat zij in Afghanistan in het bezit waren van een paspoort en zij nalaten om dit paspoort voor te leggen, noch een geldige reden kunnen geven waarom zij hiertoe niet in staat zijn; (ii) verzoekers ook nooit de waarheid hebben verteld over de momenten waarop zij voor hun komst naar België Afghanistan hebben verlaten, noch over de bestemmingen van deze reizen; (iii) er tevens ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij niet de waarheid hebben verteld over hun gezinssamenstelling; (iv) er bovendien redenen zijn om aan te nemen dat zij de Belgische asielinstanties proberen te misleiden omtrent hun identiteit, meer bepaald hun naam en geboortedatum; (v) daargelaten de vaststelling dat het feit dat verzoeker volhardt in onwaarheden en ontkenningen en verzoekster vage, onlogische en tegenstrijdige verklaringen aflegt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan hun overige verklaringen – met name hun vluchtrelaas –, het door verzoekers naar voor geschoven vluchtrelaas ook *an sich* onverenigbaar is met de informatie uit hun visumaanvragen en (vi) tevens ernstige aanwijzingen voorliggen dat verzoekers zijn teruggekeerd naar Afghanistan na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, hetgeen wijst op het ontbreken van een subjectieve vrees voor vervolging in hunner hoofde.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de Commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Dit onderdeel van het eerste middel kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3.2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in : 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

2.3.2.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst ten aanzien van verzoeker overwogen: *“(…) Op 14 juli 2016 werd het CGVS op de hoogte gebracht door de Nederlandse ambassade in India via een email die het ontvangen had waaruit zou blijken dat u bij uw asielaanvraag een valse geboortedatum en naam gebruikte, dat u in 2010 met uw eigenpaspoort naar Nederland was gereisd met behulp van een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India, dat u in 2012 een aanvraag indiende voor een nieuw visum en dat ook kreeg. Een klikbrief bracht het CGVS er ook van op de hoogte dat u mogelijk in 2015 vanuit Pakistan opnieuw naar Afghanistan terugkeerde. Uw visumaanvragen en de informatie daaromtrent werden vervolgens op 11 oktober 2016 overgemaakt door de Nederlandse ambassade in India. Op 8 november 2016 ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende klikbrief per e-mail met mogelijk extra informatie over uw visumaanvraag en uw leven in Afghanistan.*

U werd op 11 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS in het kader van deze nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform art. 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U werd tijdens dat gehoor op 11 januari 2016 geconfronteerd met de details uit uw visumaanvraag bij de Nederlandse ambassade in India, die strijdig zijn met de verklaringen die u aflegde bij uw asielaanvraag. U reageerde hierop door te volharden in uw eerdere verklaringen en de waarachtigheid van de gekende gegevens uit uw visumaanvraag te ontkennen (gehoorverslag CGVS 17 januari 2017 p. 5 - 7; hierna CGVS p. X). Aldus blijkt u destijds de vluchtelingenstatus te zijn toegekend op basis van verkeerd weergegeven en valse verklaringen. (…).” (eigen onderlijning).

Ten aanzien van verzoekster staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“(…) Op 14 juli 2016 werd het CGVS op de hoogte gebracht door de Nederlandse ambassade in India via een e-mail die het ontvangen had waaruit zou blijken dat u bij uw asielaanvraag een valse geboortedatum en naam gebruikte, dat u in 2010 met uw eigenpaspoort naar Nederland was gereisd met behulp van een visum uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India, dat u in 2012 op dezelfde wijze een aanvraag indiende voor een nieuw visum en dat ook kreeg, en nadien in België asiel aanvroeg. Een klikbrief bracht het CGVS er ook van op de hoogte dat u mogelijk in 2015 vanuit Pakistan opnieuw naar Afghanistan terugkeerde. Uw visumaanvragen en de informatie daaromtrent werden vervolgens op 11 oktober 2016 overgemaakt door de Nederlandse ambassade in India. Op 8 november ontving de Belgische ambassade in Pakistan bovendien een bijkomende mail met extra informatie over uw visumaanvraag en uw leven in Afghanistan.*

U werd op 11 januari 2017 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS in het kader van deze nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform art. 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U werd tijdens dat gehoor op 11 januari 2016 geconfronteerd met de details uit uw visumaanvraag bij de Nederlandse ambassade in India, die strijdig zijn met de verklaringen die u aflegde bij uw asielaanvraag. U reageerde hierop door hetzij terug te grijpen naar uw eerder, aantoonbaar onwaar relaas, of door het afleggen van vage, weinig samenhangende of zelfs tegenstrijdige nieuwe verklaringen (gehoorverslag CGVS 17 januari 2017 p. 3 – 6; hierna CGVS p. X). Aldus blijkt u destijds de vluchtelingenstatus te zijn toegekend op verkeerd weergegeven en valse verklaringen. (…).” (eigen onderlijning).

Verzoekers kunnen aldus niet gevolgd worden waar zij voorhouden dat de commissaris-generaal veel belang hecht aan een “klikbrief” die onmogelijk verifieerbaar is, nu uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal zich heeft laten leiden door de gegevens van de visumaanvragen van verzoekers die hij ontvangen heeft van de Nederlandse ambassade in India en die ook terug te vinden zijn in het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’). Het betoog dat de “klikbrief” van kwade trouw getuigt, kan bovendien allerm minst gevolgd worden nu vele details die erin worden vermeld bevestigd worden door de visumaanvragen van verzoekers die werden uitgereikt door de Nederlandse ambassade in India. Overigens dient erop gewezen dat, in zoverre de commissaris-generaal verwijst naar de e-mails van 14 juli 2016 en 8 november 2016 (die eveneens werden opgenomen in het administratief dossier, zie map ‘Landeninformatie’), dit motief als ondergeschikt en volledig ten overvloede wordt aangehaald, hetgeen ook blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen: “In ondergeschikte orde en ten overvloede, daarbij nogmaals gewezen op het bewust achterhouden van belangrijke informatie, kan er bovendien ook op gewezen worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, wat zou wijzen op een ontbreken van enige subjectieve vrees voor vervolging uwer hoofde (...)” (eigen onderlijning). De Raad wijst er in dit verband nog op dat één onderdeel van de beslissing misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.3.2.6. De Raad benadrukt voorts dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De Raad stelt echter, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoekers hebben getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming informatie te hebben achtergehouden en ook na meerdere confrontaties niet de waarheid willen vertellen over de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gekende elementen aangaande hun paspoorten en visumaanvragen, de ogenblikken waarop zij voor hun komst naar België Afghanistan hebben verlaten en de bestemmingen van deze reizen, hun gezinssamenstelling en hun identiteit.

Met de argumentatie in het verzoekschrift slagen verzoekers er allerm minst in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de intrekking van de aan verzoekers verleende vluchtelingenstatus, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven.

Immers, in zoverre verzoekers erkennen in hun verzoekschrift dat zij niet de waarheid hebben gesproken over het feit dat zij met een paspoort en een visum naar Nederland zijn gekomen, stelt de Raad vast dat zij zich beperken tot een wel zeer summiere uiteenzetting. Zo geven zij slechts aan dat zij *“hebben verzwegen over het feit dat ze met een paspoort en visum naar Nederland zijn gekomen.”* Waar verzoekers er in dit verband nog op wijzen dat zij vreesden uitgewezen te worden naar Nederland, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans te allen tijde en redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van de verklaringen van verzoekers aangaande het bezitten van een paspoort, doet dan ook afbreuk aan hun algemene geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoekers in het kader van hun gehoren op 11 januari 2017 uitdrukkelijk werden geconfronteerd met de details uit hun visumaanvragen bij de Nederlandse ambassade in India, doch dat verzoeker volhardde in zijn eerdere verklaringen en de waarachtigheid van de gekende gegevens uit de visumaanvragen ontkende (administratief dossier, stuk 7, p. 5-7) en verzoekster bijzonder tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde aangaande de vraag of zij een paspoort had in Afghanistan (administratief dossier, stuk 8, p. 3-5), hetgeen wijst op een totaal gebrek aan medewerking. Bovendien laten verzoekers ook tot op heden na om hun paspoorten voor te leggen, noch brengen zij een geldige reden aan waarom zij hiertoe niet in staat zijn, hetgeen een indicatie vormt dat zij geen zicht willen bieden op hun identiteit en hun landen van eerder verblijf.

Verzoekers vervolgen dat zij wel degelijk de waarheid hebben gesproken aangaande hun gezinssamenstelling en benadrukken daarbij dat zij geen belang hebben om hierover te liegen. De bewering van verzoekers dat zij niet inzien waarom zij niet de waarheid zouden hebben verteld, valt geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen en de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers op verschillende punten leugenachtige, soms zelfs tegenstrijdige en incoherente verklaringen hebben afgelegd betreffende kernelementen van hun verzoeken om internationale bescherming.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze terecht overweegt dat er op basis van de voorliggende visumaanvragen kan worden vastgesteld dat verzoekers de Belgische asielinstanties hebben trachten te misleiden aangaande hun identiteit. Zo staat in de bestreden beslissingen terecht te lezen als volgt: **“Ten vierde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u de Belgische asielinstanties probeerde misleiden omtrent uw identiteit.** De naam op uw paspoort is namelijk G. Ya. H. (visumaanvraag p. 1), terwijl u zich in België uitgaf voor G. Ya. A. Z. (CGVS p. 2, 6). Het is merkwaardig dat u aan de Belgische asielinstanties een andere naam opgaf dan diegene die wordt vermeld op uw paspoort. Ernstiger is het feit dat u voor het CGVS een valse geboortedatum hebt opgegeven, en hiertoe een mogelijk vervalst document voorlegde. Uw visumaanvraag stelt op basis van uw paspoort namelijk dat u geboren bent op 1 februari 1945 (visumaanvraag p. 1), terwijl de door u voorgelegde huwelijksakte stelt dat u op 11/07/1350 (3 oktober 1971) 24 jaar oud was (document 1 eerste asielaanvraag), wat zou betekenen dat u geboren zou zijn rond 1947. Ook dit wijst op een poging tot het moedwillig misleiden van de Belgisch asielinstantie in weerwil van de medewerkingsplicht.” en

“Ten vierde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u de Belgische asielinstanties probeerde misleiden omtrent uw identiteit. De naam op uw paspoort is namelijk R.a. Gu. H. (visumaanvraag p. 1), terwijl u zich in België uitgaf voor R. G. M. B. (CGVS p. 2) Het is merkwaardig dat u aan de Belgische asielinstanties een andere naam opgaf dan diegene die wordt vermeld op uw paspoort. Ernstiger is het feit dat u voor het CGVS een valse geboortedatum hebt opgegeven, en hiertoe een mogelijk vervalst document voorlegde. Uw visumaanvraag stelt op basis van uw paspoort namelijk dat u geboren bent op 1 februari 1960 (visumaanvraag p. 1), terwijl de door u voorgelegde huwelijksakte stelt dat u op 11/07/1350 (3 oktober 1971) 18 jaar oud was (document 1 eerste asielaanvraag), wat zou betekenen dat u geboren zou zijn rond 1953. Ook dit wijst op een poging tot het moedwillig misleiden van de Belgisch asielinstantie in weerwil van de medewerkingsplicht.”

Verzoekers verwijzen naar de verklaringen van verzoekster waarin zij aangeeft dat de naam van haar schoonvader H. is en het de gewoonte is om de naam van de vader als achternaam van de zoon te gebruiken, alsook dat haar man tot de A. Z. stam behoort. Verzoekers vervolgen dat de naam H. eveneens vermeld wordt in het huwelijksboekje dat werd voorgelegd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en men in Afghanistan nooit een familienaam gebruikt, doch verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd worden om een familienaam te geven. De Raad wijst erop dat verzoekers bij hun visumaanvragen op de Nederlandse ambassade in India schijnbaar eveneens gevraagd werden naar hun familienaam, waarbij zij beiden H. hebben aangegeven (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, visumaanvragen, p. 1). Dat zij in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming voor de Belgische asielinstanties plots aangeven respectievelijk H., dan wel M. G. te heten, duidt aldus wel degelijk op het bedrieglijk karakter van hun verklaringen dat niet verklaard kan worden door de blote bewering als zou het in Afghanistan niet de gewoonte zijn om een familienaam te gebruiken. Bovendien brengen verzoekers met dit verweer geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat zij leugenachtige verklaringen hebben afgelegd omtrent hun geboortedata, te verklaren of te weerleggen.

Tevens merkt de commissaris-generaal terecht op dat het vluchtrelaas waar verzoekers zich op steunen op zich onverenigbaar is met de informatie uit hun visumaanvraag. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: **“(…) U verklaart namelijk dat u als gevolg van een aantal bedreigingen aan het adres van uw zoon en een inval in uw huis Afghanistan verlaten heeft (CGVS p. 4), en dat u het land verliet twee a drie dagen na deze bedreigingen samen met uw zoon (CGVS p. 4), op 28 november 2012 (CGVS p. 3). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u reeds op 19 oktober 2012 een visum aanvroeg in India om naar Nederland te reizen, en dus van plan was om Afghanistan te verlaten nog voor dat uw problemen zich zouden moeten hebben voorgedaan. U hebt uw visum vervolgens ontvangen op 31 oktober 2012 (visumaanvraag p. 3 – 5). Afhankelijk van uw afreisdatum, verondersteld dat u van uw paspoort gebruik zou hebben gemaakt om te reizen, zouden uw problemen zich dus voorgedaan hebben op het moment dat u reeds in Nederland was, wat onmogelijk is. Behoudens tegenbewijs is er geen reden om aan te nemen dat u na het verkrijgen van uw visum in India nog teruggekeerd bent naar Afghanistan.**

Er dient dus te worden vastgesteld dat het vervolgingsrelaas dat u schetst, niet langer aannemelijk is. U levert op geen enkel moment een begin van bewijs van het tegendeel, en blijft daarentegen ontkennen dat u ooit naar India of Nederland bent gereisd (CGVS p. 3 – 7)."

Ten aanzien van verzoekster wordt nog bijkomend overwogen: "(...) Tijdens het gehoor voor het CGVS van 11 januari 2017 verklaart u zich niet meer te herinneren wanneer u Afghanistan precies verlaten heeft (CGVS p. 7), wat niet volstaat om deze inconsistentie weg te werken. Behoudens tegenbewijs is er geen reden om aan te nemen dat u na het verkrijgen van uw visum in India nog teruggekeerd bent naar Afghanistan. Er dient dus te worden vastgesteld dat het vervolgingsrelaas dat u schetst, niet langer aannemelijk is. U levert op geen enkel moment een begin van bewijs van het tegendeel."

Het louter poneren van een vrees voor de taliban kan niet volstaan om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen dienaangaande in een ander daglicht te stellen.

In zoverre verzoekers nog hekelen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om contact op te nemen met "de buitenlandse organisatie" om na te gaan of de zoon van verzoekers effectief in Kabul woont en werkt – zoals beweerd wordt in de "klikmail" -, dient erop gewezen dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen of te behouden en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Waar verzoekers nog op algemene wijze in het verzoekschrift verwijzen naar hun medische toestand en zij diverse attesten bijbrengen met betrekking tot de gezondheidstoestand en opvolging van verzoekster - zij lijdt aan diabetes type 2 met polyneuropathie in de onderste ledematen, oesofagitis, dyslipidemie en arteriële hypertensie - (rechtsplegingsdossier, stuk 11), benadrukt de Raad dat verzoekers zich voor de beoordeling van de medische problematiek van verzoekster dienen te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De thans bijgebrachte "*immigrant visa refusal / collection card*" (rechtsplegingsdossier, stuk 11) van de zoon van verzoekende partijen vermag evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoek om internationale bescherming te herstellen, nu dit slechts diens visumaanvraag betreft en niet meer dan dat, zodat het allerminst een bewijs kan vormen van de door verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

2.3.2.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.8. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan de vluchtrelazen van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissingen nog terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.”

Ten aanzien van verzoeker wordt verder nog overwogen: *“Volgens het uittreksel uit uw visumdossier zou u geboren zijn in Kabul. Zelf verklaart u geboren te zijn in het district Bagrami van de provincie Kabul, en uw hele leven daar gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS A. Z. G. Ya. dd. 11 februari 2014, p. 3). Om deze redenen dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.”*

Met betrekking tot verzoekster stelt de bestreden beslissing nog: *“Volgens het uittreksel uit uw visumdossier zou u geboren zijn in Kabul. Zelf verklaart u geboren te zijn in het district Bagrami van de provincie Kabul, en uw hele leven daar gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS M. B. R. G. dd. 11 februari 2014, p. 4). Om deze redenen dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.”*

Tevens staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.*

Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal samen met een aanvullende nota op 29 november 2018 het rapport "EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation – update" van mei 2018 (p. 1-34) en rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Waar verzoekers erop wijzen dat er in hun hoofden sprake zijn van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen. *In casu* halen verzoekers geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Vooreerst beperken zij zich tot het algemene verwijzen naar hun "profiel", zonder dit op enige wijze te concretiseren (*supra*). In zoverre verzoekers voorts, door middel van diverse medische attesten (rechtsplegingsdossier, stuk 11), verwijzen naar de medische toestand van verzoekster dient opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekster dermate medische zorgen behoeft dat zij genoodzaakt zou zijn om zich dagelijks naar een ziekenhuis te begeven of anderszins niet in de mogelijkheid is om zich te laten verzorgen. Verzoekers kunnen zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "Elgafaji", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekkingen van de vluchtelingenstatus worden bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER